

Súd: Okresný súd Svidník
Spisová značka: 8C/99/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8615201465
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Matúš Tarcala
ECLI: ECLI:SK:OSSK:2017:8615201465.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Svidník sudcom JUDr. Matúšom Tarcalom v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1./ S. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. 148, XXX XX A., a X./ R. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX A., o zaplatenie 2.231,55 eur s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou podanou na Okresnom súde Svidník dňa 01.04.2015 žiadal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.231,55 Eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 21.04.2011 do 09.09.2012 vo výške 53,16 Eur a ročný úrok z omeškania 8,75% zo sumy 2.231,55 Eur od 10.09.2012 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania za zaplatený súdny poplatok 133,50 Eur a trovy právneho zastúpenia.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2009 postúpila na neho predmetnú pohľadávku spoločnosť Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej aj "postupca" alebo "právny predchodca žalobcu"). Žalovaní uzavreli dňa 11.01.2005 Zmluvu č. 620802995 (ďalej len "Zmluva"), ktorej súčasťou boli všeobecné obchodné podmienky (ďalej len "VOP"). Na základe nej poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným peňažné prostriedky, pričom zmluva obsahuje všetky náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. S poukazom na rozhodnutie NS SR zo dňa 27.03.2013 sp. zn. 6M Cdo 4/2012 žalobca konštatoval, že ide o tzv. "absolútny obchod", kde aplikácia Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy ani pri posudzovaní otázok premlčania, pretože tá je obsiahnutá v Obchodnom zákonníku. Pohľadávka ku dňu postúpenia predstavovala sumu 5.441,39 Eur, ktorá pozostávala z istiny 4.925,88 Eur, riadneho úroku 0,- Eur, úroku z omeškania 515,51 Eur a ostatného príslušenstva 0,- Eur. Sumu 515,51 Eur predstavujúcu úrok z omeškania si žalobca neuplatňuje. Podľa zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným úver vo výške 3.319,39 Eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 49,59 Eur vždy k 20.dňu v mesiaci. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje splátky splatné od 20.04.2011 do 20.12.2014 v počte 45 v celkovej sume 2.231,55 Eur. Splátky pôvodne splatné od 20.09.2012 do 20.12.2014 sa stali splatnými dňa 09.09.2012, keď žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Žalobca si uplatňuje úrok z omeškania počnúc dňom splatnosti každej splátky samostatne a pri splátkach, ktorých splatnosť mala nastať po zosplatení dňa 09.09.2012 si ich uplatňuje od tohto dňa.

3. Žalovaní sa k žalobe písomne nevyjadrili. Spolu s výzvou na vyjadrenie bola do vlastných rúk doručená žalovanému v 1. rade dňa 15.10.2015 a žalovanej v 2. rade dňa 29.09.2015. Na pojednávaní poukázali na svoju zlú majetkovú situáciu (žalovaný v 1. rade je nezamestnaný, žalovaná v 2. rade je na materskej dovolenke, spoločne vychovávajú 4 školopovinné deti).

4. Okresný súd Svidník rozsudkom č.k. 8C/99/2015-64 zo dňa 21.03.2016 žalobu zamietol s tým, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania nepriznal. Súd žalobu zamietol s odôvodnením, že nebolo preukázané splnenie podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, a teda že by postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobu (Slovenskej sporiteľne, a.s.) na žalobcu predchádzala písomná výzva banky (právneho predchodcu žalobcu) na zaplatenie dlhu s upozornením, že inak môže byť pohľadávka postúpená. Súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že nesplnenie tejto povinnosti má za následok len možné sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách, ale považoval splnenie tejto podmienky za podmienku platnosti postúpenia pohľadávky. Zároveň konštatoval, že ak by aj hypoteticky pripustil platnosť postúpenia pohľadávky spočívajúcej v splátkach splatných do postúpenia (do 10.12.2009), tak v takom prípade by musel žalobu zamietnuť pre premlčanie takýchto splátok.

5. Krajský súd v Prešove ako súd druhej inštancie na odvolanie žalobcu uvedený rozsudok uznesením č.k. 17Co/168/2016-104 zo dňa 26.01.2017 podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal skúmaním aktívnej legitímácie žalobcu, no odvolací súd má za to, že primárnou otázkou, bez ohľadu na skutočnosť, či žalobcovi svedčí hmotné právo, je premlčanie nároku (a to aj sčasti), pretože na premlčanie musí súd v spotrebiteľských sporoch prihliadať ex offio. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie to, že sa k premlčaniu vyjadril len podporne, z odôvodnenia nie je zrejmé, ktorý okamih považoval za určujúci pre začiatok plynutia premlčacej doby, kedy došlo k jej uplynutiu, aké okolnosti mali vplyv na jej plynutie a či a v akom rozsahu je nárok žalobcu premlčaný. Taktiež mu vytkol, že je potrebné sa vysporiadať s tým, či ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je podmienkou platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky alebo len okolnosťou, ktorá má vplyv na inštitút bankového tajomstva, a teda či chýbajúca výzva banky je dôvodom na aplikáciu ust. § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k zmluve o postúpení pohľadávky, čomu sa podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd aj napriek predchádzajúcim námietkam žalobcu nevenoval.

6. Na prejednanie sporu po vrátení veci odvolacím súdom súd prvej inštancie opätovne nariadil pojednávanie, na ktorom súd nedopíňal dokazovanie (žiadna zo strán nemala návrhy na doplnenie dokazovania a ani odvolací súd neuložil súdu prvej inštancie doplnenie dokazovania), oboznámil s rozhodnutím odvolacieho súdu a opätovne vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol a to z nasledujúcich dôvodov:

7. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že otázka premlčania nároku je primárnou otázkou bez ohľadu na to, či žalobcovi svedčí hmotné právo. Súd prvej inštancie sa tak pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) zaoberal primárne otázkou premlčania uplatneného nároku.

8. Právny predchodca žalobca je a aj v čase uzavretia zmluvy o úvere bol bankou (obchodnou spoločnosťou - podnikateľom). Žalovaní sú a aj v čase uzavretia zmluvy o úvere boli fyzickými osobami - nepodnikateľmi. Predmetná úverová zmluva je preto v zmysle § 2 a 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj § 52 Občianskeho zákonníka s poukazom na 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa zmluvou spotrebiteľskou. Preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy vychádzal z ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Vzhľadom na to, že právny predchodca žalobcu je a aj v čase uzavretia zmluvy bol bankovou inštitúciou, prihliadal aj na zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách.

9. Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

10. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovolával.

11. Podľa § 100 ods. 1 a 2 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovolá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať. Premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

12. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

13. Podľa § 103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

14. Podľa § 52 ods. 1 až 3 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretiu Zmluvy o úvere (k 11.01.2005) spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

15. Podľa § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2015 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

16. Aj napriek tomu, že v Zmluve o úvere je výslovne uvedené, že je uzatvorená podľa §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka (Občiansky zákonník neobsahuje právnu úpravu zmluvy o úvere ako zmluvného typu) a podľa ustanovenia § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka sa touto časťou zákona (t.j. obchodné záväzkové vzťahy) spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o úvere, je nutné prihliadať na citované ustanovenie § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom od 01.04.2015 obsahujúce osobitnú úpravu pri spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Aj napriek tomu, že ide o ustanovenie, ktoré nebolo platné a účinné v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, časovo pôsobí aj na právne vzťahy pred jeho účinnosťou. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ktorým bolo rozhodnuté o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora) sp. zn. 3 M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015 cit.: „V preskúmanom prípade je - aj bez vyriešenia otázky, či je opodstatnená námietka generálneho prokurátora o tom, že premlčanie práva malo byť posudzované podľa ustanovení Obchodného (a nie Občianskeho) zákonníka - zrejme, že ak by najvyšší súd zrušil mimoriadnym dovolaním napadnuté rozsudky a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, musel by prvostupňový súd vziať na zreteľ § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom by ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol povinný prihliadnuť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal by tiež zohľadniť § 52 ods. 2 vetu tretiu Občianskeho zákonníka, podľa ktorého všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú

prechodné ustanovenia. To znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom“.

17. Žalobca podal žalobu dňa 01.04.2015, pričom žalobou si uplatnil splátky počnúc splátkou splatnou (zročnou) dňa 20.04.2011. Nakoľko v zmysle § 103 OZ premlčacia doba splátok plynie odo dňa ich zročnosti, vzhľadom na 3 ročnú premlčaciu dobu je tak v zmysle citovaných ustanovení uplatnený nárok premlčaný v rozsahu splátok splatných dňa 20.04.2011 až 20.03.2012, t.j. spolu 12 splátok spolu vo výške 595,08 eur (12 x 49,59 eur). Splátka splatná dňa 20.04.2011 sa premlčala 21.04.2014, splátka splatná dňa 20.05.2011 sa premlčala 20.05.2014, splátka splatná dňa 20.06.2011 sa premlčala 20.06.2014, splátka splatná dňa 20.07.2011 sa premlčala 20.07.2014, splátka splatná dňa 20.08.2011 sa premlčala 20.08.2014, splátka splatná dňa 20.09.2011 sa premlčala 20.09.2014, splátka splatná dňa 20.10.2011 sa premlčala 20.10.2014, splátka splatná dňa 20.11.2011 sa premlčala 20.11.2014, splátka splatná dňa 20.12.2011 sa premlčala 20.12.2014, splátka splatná dňa 20.01.2012 sa premlčala 20.01.2015, splátka splatná dňa 20.02.2012 sa premlčala 20.02.2015, splátka splatná dňa 20.03.2012 sa premlčala 20.03.2015. V časti o zaplatenie sumy 595,08 eur ako aj v časti úrokov z omeškania uplatnených v sadzbe 8,75% ročne zo súm 49,59 eur od 21.04.2011, 21.05.2011, 21.06.2011, 21.07.2011, 21.08.2011, 21.09.2011, 21.10.2011, 21.11.2011, 21.12.2011, 21.01.2012, 21.02.2012 a 21.03.2012 do 09.09.2012 je tak žaloba nedôvodná z dôvodu premlčania uplatneného nároku.

18. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky (10.12.2009) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

19. Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

20. Následne sa tak súd zaoberal zvyškom uplatneného nároku, pričom vo vzťahu k absencii aktívnej legitímácie žalobcu dospel k rovnakému záveru ako vo svojom prvom (zrušenom) rozhodnutí. Tu je nutné uviesť, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení neuviedol, že závery súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu sú nesprávne. Konštatoval len, že súd prvej inštancie sa musí vysporiadať s tým, či ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je podmienkou platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky alebo len okolnosťou, ktorá má vplyv na inštitút bankového tajomstva a či chýbajúca výzva banky je dôvodom pre aplikáciu ust. § 39 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k zmluve o postúpení pohľadávky s odôvodnením, že sa týmito otázkam súd prvej inštancie aj napriek námietkam žalobcu nevenoval. Tu by súd chcel poukázať na posledný odsek na strane 6 odôvodnenia zrušeného rozsudku, kde súd prvej inštancie konštatoval, že súd sa nestotožňuje s tvrdením žalobcu, že nesplnenie si písomnej výzvy banky dlžníkovi na plnenie pred postúpením pohľadávky má za následok len možné sankcie vyplývajúce zo zákona o bankách. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách totiž podľa názoru súdu jednoznačne stanovuje doručenie takejto výzvy ako podmienku postúpenia pohľadávky. Možnosť banky pohľadávku postúpiť (viď. slovné spojenie „môže banka“) je v zmysle citovaného ustanovenia viazaná na splnenie podmienok a to: a) je uskutočnená písomná výzva banky klientovi na splnenie omeškaného záväzku; b) dlžník (klient) je aj napriek tejto výzve v omeškaní s jeho splnením nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Ide teda o osobitnú (špeciálnu) právnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej zákonnej úprave o postúpení pohľadávok v ust. § 524 a nasl. OZ a to aj s ohľadom na to, že právny predchodca žalobcu bol osobitný subjekt (banka), ktorý je a aj bol pri svojej činnosti povinný riadiť sa osobitnou právnu úpravou - zákonom o bankách. Súd má za to, že výzva, ktorá je

uvedená v § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vete prvej, nie je právnym úkonom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, neplatným bude následný právny úkon. V 4 odseku odôvodnenia na strane 7 konštatoval, že vzhľadom na vyššie uvedené nedodržanie zákonných podmienok pre postúpenie pohľadávky, ktorá je predmetom tohto konania, je zmluva o postúpení pohľadávok v tejto časti neplatnou pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ (rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách). V dôsledku tohto neplatného právneho úkonu žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný (nepatrí mu procesné právo uplatňovať si hmotné právo z tejto pohľadávky). Na týchto záveroch súd prvej inštancie aj naďalej trvá s poukazom na rozhodnutia viacerých súdov, ktoré riešili obdobnú právnu otázku (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/145/2014 zo dňa 11.03.2015, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/175/2015 zo dňa 03.02.2016, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/494/2014 zo dňa 07.12.2015 a iné). Žalobca tvrdil, že podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ak súčet omeškaní so splnením peňažného záväzku voči banke presiahne jeden rok (čo je aj tento prípad), nebolo by porušené bankové tajomstvo, ak by aj písomná výzva nebola žalovaným zasielaná. K tomu súd poznamenáva, že v zmysle citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách (veta druhá, za bodkočiarkou) ak súčet omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol jeden rok, gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je možné konštatovať, že táto výnimka (znenie „to neplatí“) sa vzťahuje len na časť vety pred bodkočiarkou. Nie však na prvú vetu, v ktorej je uvedená povinnosť banky pred postúpením pohľadávky zaslať klientovi výzvu.

21. Súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/494/2014 zo dňa 07.12.2015, podľa ktorého cit.: „Pokiaľ teda banka postúpila zmluvou 15.10.2009 predmetnú pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupovala v rozpore s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2001/483/>> o bankách. Totiž keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti) banka nebola oprávnená postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 15.10.2009 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> (pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách) a žalobcovi na podanie žaloby chýba aktívna legitímácia. Uvedené ustanovenie by banku malo motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkové vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa (a napokon aj z nariadenia č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu NBS. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.“

22. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že právny predchodca žalobcu mal a základe zmluvy zo dňa 10.12.2009 o postúpení pohľadávok postúpiť pohľadávku voči žalovaným ako postupca na žalobcu ako postupníka a že postúpenie pohľadávky oznámil žalovaným. Nebolo ale preukázané splnenie podmienky podľa citovaného ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, a teda že postúpeniu pohľadávky predchádzala písomná výzva banky (právneho predchodcu žalobcu) na zaplata dluhu s upozornením, že inak môže byť pohľadávka postúpená. Žalobca síce v odpovedi na výzvu súdu uviedol, že takáto výzva bola žalovaným zasielaná, žiadnym spôsobom ju nepreukázal. Z tohto dôvodu nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore. Preto súd žalobu zamietol.

23. Pokiaľ sa súd prvej inštancie v zrušenom rozsudku len podporne zaoberal otázkou premlčania nároku, urobil tak preto, aby zdôraznil, že k postúpeniu pohľadávky z banky (právneho predchodcu žalobcu) na žalobcu došlo ešte dňa 10.12.2009. Ak ustanovenie § 92 ods. 2 zákona o bankách oprávňuje banku postúpiť na iný subjekt len omeškaný peňažný záväzok (z dôvodovej správy k uvedenému zákonu týkajúcej sa predmetného ustanovenia je zrejmé, že toto ustanovenie upravuje možnosť využitia inštitútu postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu) a nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá ešte nebola splatná, ak by aj došlo k postúpeniu pohľadávky v rozsahu splátok splatných do dňa postúpenia

(do 10.12.2009) - t.j. v rozsahu omeškaného záväzku, tento v tom čase omeškaný záväzok by bol v celom rozsahu premlčaný. Súd si je vedomý toho, že predmetom sporu boli len splátky počnúc splátkou splatnou dňa 20.04.2011 (a teda nie dlh splatný ku dňu postúpenia pohľadávky), preto sa otázkou premlčania v pôvodnom (zrušenom) rozhodnutí zaoberal len hypoteticky za účelom zdôraznenia svojich záverov.

24. O trovách konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán sporu. Súd žalobu v celom rozsahu zamietol, a preto majú žalovaní ako úspešná strana sporu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške trov bude rozhodnuté v samostatnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Svidník, písomne v 2 vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov.